

мой совѣтъ, заблѣжете слѣдующе-то достопамятно изреченіе.

Внимай во все, что околѣ себе чуешь, зришь,
Та да ся съ много знаня лѣпо украсишь.

Но тойзи обаче не е единственный способъ. Ако желаемъ да ни е здрава душа-та, трѣбва да ѣ пазиме чистъ и несквернъ отъ всякаквъ злобъ и порокъ.

Злобъ, дѣца мои, наричаме всяко нѣчто, съ което въ сознание наносимъ вредъ себѣ си, или другому. *Непокорство-то*, на примѣръ, е злоба, зачтото чрѣзъ него вредимъ повече себе си, кога не ся покоряваме на погорни-тѣ отъ насъ. Зачтото не само правимъ онова, което ны вреди, но още загубваме любовь-тж отъ погорни-тѣ си; а колко е лоше за едно дѣте, кога го не обычатъ родители-тѣ и учители-тѣ му! Да ся прѣшираме, да укоряваме и да ударяме съ злобы; зачтото оскърбяваме и себе си, оскърбяваме и други-тѣ человекы. Другы-тѣ, думамъ, зачто кой приима съ благодареніе прѣширни, укору и удары? а насъ си оскърбяваме, зачтото наносимъ много неприятности на себе си, и зачтото насетнѣ никой вече не иска да ся сбира съ насъ. Разумѣвате ли сега, что е злоба? А! истина, бащице, каза първо-то дѣте, разумѣваме твърдѣ добръ: *злоба*